

2) w art. 5 wyrazy: „okręgowemu urzędowi ziemskiemu” zastępuje się wyrazami: „powiatowemu urzędowi ziemskiemu”.

Postanowienia końcowe.

Art. 33. 1) Postanowienia art. 1 — 9 nie mają zastosowania do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2) Postanowienia art. 10 — 32 mają zastosowanie w dalszym biegu do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia z tem jednak, że zachowuje się dotychczasowy tok instancyj co do orzeczeń zapadłych przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego, a nadto zachowuje się dotychczasowy tryb postępowania i właściwość władz: a) w sprawach scalenia gruntów, o ile przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zapadły orzeczenia okręgowej komisji ziemskiej, zatwierdzające projekt scalenia lub zastępujący ten projekt pomiar faktycznego stanu posiadania, b) w sprawach o zniesienie służebności, o ile przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zapadły orzeczenia okręgowej komisji ziemskiej lub specjalnego delegata Ministra Reform Rolnych, zatwierdzające umowę.

Art. 34. 1) Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się ministrom właściwym ze względu na postanowienia ustaw i rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej zmienionych niniejszem rozporządzeniem.

2) Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej tekstów ustaw i rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej, zmienianych niniejszem rozporządzeniem, z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych późniejszymi przepisami oraz niniejszem rozporządzeniem, jak również zmiany w nazwie urzędów, wynikającej z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. o utworzeniu urzędu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 480).

Art. 35. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dni czternastu od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*

Minister: *Wł. Zawadzki*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Sew. Ludkiewicz

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

Minister Komunikacji: *Kühn*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*

623.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lipca 1932 r.

o uprawie tytoniu.

Na podstawie art. 5 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) oraz art. 9 i 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

Postanowienia ogólne.

§ 1. Prowadzenie uprawy tytoniu wymaga uzyskania koncesji.

Przez uprawę tytoniu w znaczeniu powyższego przepisu rozumie się wszystkie czynności produkcji surowca tytoniowego, w tej liczbie także pielęgnowanie roślin tytoniowych, choćby nie posianych ani nie posadzonych przez użytkownika gruntu.

Osoby, posiadające koncesje na uprawę tytoniu, nazywane będą w dalszym ciągu niniejszego rozporządzenia plantatorami.

§ 2. Koncesje uprawniają do prowadzenia uprawy tytoniu ściśle tylko w zakresie, wynikającym z dokumentu koncesyjnego.

Przekraczanie tych uprawnień oraz prowadzenie uprawy tytoniu w innym zakresie, aniżeli to wynika z dokumentu koncesyjnego, jest prowadzeniem niedozwolonej uprawy tytoniu.

Za niedozwoloną uprawę tytoniu uważa się w szczególności:

- a) uprawę tytoniu innego gatunku, aniżeli wskazany w dokumencie koncesyjnym,
- b) prowadzenie uprawy tytoniu na innym gruncie, aniżeli wskazany w dokumencie koncesyjnym,
- c) prowadzenie uprawy tytoniu na obszarze, przekraczającym obszar, wskazany w dokumencie koncesyjnym.

§ 3. Za niedozwoloną uprawę tytoniu, pomimo posiadania dokumentu koncesyjnego, uważa się prowadzenie uprawy tytoniu z innego nasienia, aniżeli dostarczone lub wskazane plantatorowi przez organa przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy”.

§ 4. Koncesje na uprawę tytoniu są przywiązane do osoby koncesjonariusza, nie podlegają dziedziczeniu, ani też nie mogą być odstępowane osobom trzecim bezpłatnie, czy też za wynagrodzeniem.

W razie wygaśnięcia koncesji posiadanej przez plantatora, o ile to wygaśnięcie nastąpiło z powodów wymienionych w p. a. — b) § 39, osoby, wchodzące w posiadanie plantacji lub zbiorów po byłych plantatorach, mają prawo do uzyskania koncesji na dokonanie uprawy tytoniu pod warunkiem, iż zawiadomią władzę powołaną do nadania takiej koncesji

nie później niż w ciągu 14 dni, o przejęciu plantacji lub zbiorów tytoniu.

§ 5. Koncesje na uprawę tytoniu dzielą się na:

- 1) Koncesje jednoroczne.
- 2) Koncesje okresowe.
- 3) Koncesje na hodowlę rozsady tytoniowej.
- 4) Koncesje na dokończenie kampanji uprawy tytoniu.

§ 6. Koncesje jednoroczne ważne są na kampanję uprawy tytoniu tylko w jednym, określonym w dokumencie koncesyjnym, roku gospodarczym.

Przez kampanję uprawy tytoniu w znaczeniu przepisów niniejszego rozporządzenia rozumie się okres od zasiewu tytoniu do terminu wykupu tytoniu w tym samym roku gospodarczym.

Koncesje okresowe nadaje się z ważnością na kilka lat, nie dłużej jednak, niż na okres lat 10; koncesje te ważne są na kampanje uprawy tytoniu w latach, na które zostały wydane.

Koncesje na hodowlę rozsady tytoniowej uprawniają tylko do wyhodowania rozsady tytoniowej i wygasają z dniem 15 czerwca roku kalendarzowego, na który zostały wydane.

Koncesje na dokończenie uprawy tytoniu mogą być nadawane w wypadkach przewidzianych w art. 58 ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355) oraz w wypadkach, gdy plantacje lub zbiory tytoniowe po byłych plantatorach przechodzą w ciągu trwania kampanji uprawy tytoniu w posiadanie osób trzecich. Koncesje te uprawniają tylko do dokończenia uprawy tytoniu w danej kampanji uprawy w zakresie wskazanym w dokumencie koncesyjnym.

Nadawanie koncesyj.

§ 7. Koncesje na uprawę tytoniu mogą być nadawane tylko w okręgach, na które rozciąga się terytorjalna właściwość zakładów uprawy tytoniu.

W drodze wyjątku od tej zasady Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego może nadawać koncesje na uprawę tytoniu w celach naukowych, doświadczalnych lub próbnych również i poza wspomnianymi okręgami.

§ 8. Koncesje na uprawę tytoniu z wyjątkiem koncesyj okresowych oraz koncesyj, o których mowa w ustępie 2 § 7, nadają właściwie terytorjalnie zakłady uprawy tytoniu.

Koncesje okresowe oraz koncesje, o których mowa w ust. 2 § 7, nadaje Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego.

§ 9. Koncesje nie mogą być nadawane na plantacje mniejsze od 600 m²; przepis ten nie dotyczy koncesyj wydawanych na uprawę tytoniu w celach naukowych, doświadczalnych lub próbnych.

Dyrekcji Polskiego Monopoli Tytoniowego przysługuje prawo podwyższania w poszczególnych okręgach uprawy tytoniu określonego w ustępie poprzednim minimum obszaru uprawy.

§ 10. Osoby, pragnące uzyskać koncesje na uprawę tytoniu, winny najpóźniej do 15 stycznia roku, w którym zamierzają prowadzić uprawę, złożyć odpowiednie podanie do władz, do których należy nadawanie koncesyj (§ 8).

Podania o koncesje, które nadaje Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego, z wyjątkiem podań, o których mowa w ustępie drugim § 7, należy składać do Dyrekcji Polskiego Monopoli Tytoniowego za pośrednictwem zakładów uprawy tytoniu, właściwych dla tego okręgu, w którym ma być prowadzona uprawa.

Podanie ma zawierać:

- a) imię i nazwisko, ubiegającego się o koncesje na uprawę tytoniu oraz jego miejsce zamieszkania,
- b) miejscowość, w której ma być prowadzona uprawa z oznaczeniem właściwej gminy i powiatu,
- c) zgłaszany obszar uprawy tytoniu w m²,
- d) dokładne oznaczenie położenia gruntu, przeznaczonego pod uprawę tytoniu.

§ 11. W wypadkach prowadzenia gospodarstwa rolnego wspólnie przez kilka osób, koncesje nadaje się na imię tylko jednej osoby, wskazanej przez osoby, prowadzące wspólnie gospodarstwo.

§ 12. Koncesje na uprawę tytoniu nie mogą być nadawane osobom niezdolnym według ustaw cywilnych do zaciągania zobowiązań i do swobodnego rozporządzania swym majątkiem.

§ 13. Pracownicy przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” i osoby pozostające z nimi we wspólności gospodarczej nie mogą otrzymywać koncesji na uprawę tytoniu.

Wyjątek stanowią koncesje na dokończenie uprawy tytoniu.

§ 14. Nadanie koncesji następuje przez doręczenie dokumentu koncesyjnego, wskazującego:

- a) osobę plantatora,
- b) rodzaj koncesji i czas jej trwania,
- c) gatunek tytoniu dozwolony do uprawy,
- d) dozwolony obszar plantacji tytoniu,
- e) oznaczenie położenia gruntu z podaniem wielkości poszczególnych parcel gruntowych.

§ 15. Plantatorzy, którzyby już po uzyskaniu dokumentu koncesyjnego pragnęli uzyskać zezwolenie na zmianę gruntu, przeznaczonego pod uprawę tytoniu lub też zezwolenie na rozszerzenie uprawy ponad obszar wskazany w dokumencie koncesyjnym, mogą składać odpowiednie podania do władz, nadających koncesje, w terminie do dnia 15 maja roku, w którym ma być prowadzona uprawa.

Obowiązki plantatorów.

§ 16. Plantatorzy obowiązani są stosować się ściśle do przepisów o uprawie tytoniu i instrukcyj technicznych, udzielanych im co do prowadzenia

uprawy przez organa Polskiego Monopoli Tytoniowego oraz przestrzegać zakresu uprawnień, wynikających z dokumentu koncesyjnego.

§ 17. Plantator obowiązany jest użyć do hodowania rozsady tytoniowej nasienia, dostarczonego mu lub wskazanego przez organa Polskiego Monopoli Tytoniowego.

Organa przedsiębiorstwa Polski Monopol Tytoniowy wydawać będą plantatorom nasiona potrzebne do uprawy tytoniu bezpłatnie, przed rozpoczęciem danej kampanji uprawy tytoniu.

Plantatorzy mogą nabywać i odstępować sobie wzajemnie rozsady tytoniową pod warunkiem, iż nabycie względnie odstąpienie rozsady tytoniowej następować będzie pomiędzy plantatorami, posiadającymi koncesje na uprawę jednego i tego samego gatunku tytoniu.

§ 18. Plantator, który zmniejsza plantację tytoniu poniżej przestrzeni, oznaczonej w dokumencie koncesyjnym, obowiązany jest zawiadomić o tem najpóźniej do końca maja roku danej kampanji uprawy tytoniu, władzę, nadającą koncesję.

Plantator obowiązany jest donieść w ciągu dni 8 organowi Polskiego Monopoli Tytoniowego, sprawującemu stały dozór nad uprawą, o każdym zdarzeniu, które spowodowało utratę, zniszczenie albo uszkodzenie plantacji lub zbiorów tytoniowych.

§ 19. Plantatorzy obowiązani są oznaczyć plantacje tytoniu w miejscach widocznych i łatwo dostępnych tablicami, wskazującymi imię i nazwisko plantatora, numer koncesji na uprawę tytoniu, gatunek tytoniu oraz obszar plantacji.

§ 20. Pomiedzy roślinami tytoniowymi nie wolno uprawiać innych ziemiopłodów.

§ 21. Produkcja liści odrostowych jest zabroniona.

Wyjątkowo, w razie zniszczenia liści pierwotnych wskutek klęsk elementarnych, może plantator uzyskać pozwolenie na produkcję liści odrostowych, jeżeli zniszczenie miało miejsce przed 15 lipca.

Pozwolenie na produkcję liści odrostowych wydają zakłady uprawy tytoniu, a w miejscowościach, na które nie rozciąga się właściwość terytorjalna tych zakładów — Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego.

§ 22. Produkcja nasienia tytoniowego dozwolona jest tylko tym plantatorom, którzy uzyskają na to osobne zezwolenie zakładu uprawy tytoniu, a w miejscowościach nie podlegających właściwości terytorjalnej zakładów uprawy tytoniu, — Dyrekcji Polskiego Monopoli Tytoniowego.

Plantator, który takie zezwolenie otrzymał, obowiązany jest produkować nasienie z roślin nasiennej, wybranych przez organ Polskiego Monopoli Tytoniowego, dozorujący uprawę tytoniu.

§ 23. Plantatorom zabrania się wynoszenia wyprodukowanego tytoniu poza obręb swych zabudowań gospodarczych.

Oddanie liści tytoniowych do suszenia lub przechowywania poza obręb zabudowań gospodarskich plantatora nastąpić może tylko za zezwoleniem właściwego zakładu uprawy tytoniu.

Suszenie i przechowywanie tytoniu winno się odbywać w budynkach, uznanych przez organa Polskiego Monopoli Tytoniowego, sprawujące stały dozór nad uprawą tytoniu, za odpowiednie do tego celu.

§ 24. Plantator obowiązany jest odstąpić cały zapas wyprodukowanych liści i nasienia tytoniowego przedsiębiorstwu Polski Monopol Tytoniowy i w tym celu dostarczyć te liście oraz nasienie do miejsc wykupu tytoniu w terminach, wyznaczonych przez zakłady Polskiego Monopoli Tytoniowego, przeprowadzające wykup.

O dniu i miejscu wykupu plantatorzy powinni być zawiadomieni przez zakłady, przeprowadzające wykup, co najmniej na 14 dni naprzód.

Należność za dostarczone liście i nasiona tytoniowe oblicza się na zasadach i po cenach ustalanych przez Ministra Skarbu w drodze osobnych przepisów przy zastosowaniu postanowień §§ 26 — 38 niniejszego rozporządzenia.

§ 25. Łodygi i inne części rośliny tytoniowej, niepodlegające wykupowi przez „Polski Monopol Tytoniowy” plantator obowiązany jest natychmiast po zbiorze liści i nasienia tytoniowego, a najpóźniej do 15 października roku uprawy tytoniu zniszczyć w sposób, wykluczający ich użyteczność do celów zabronionych ustawą z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409).

Na żądanie zakładów, przeprowadzających wykup tytoniu, plantator obowiązany jest dostarczyć wspomniane w ustępie poprzednim łodygi tytoniowe i inne części rośliny tytoniowej, niepodlegające wykupowi, do zakładów uprawy tytoniu lub miejsca wykupu tytoniu celem przeprowadzenia zniszczenia łodyg względnie części roślin tytoniowych przez organa Polskiego Monopoli Tytoniowego; plantatorzy otrzymują w tym wypadku wynagrodzenie za dowóz łodyg względnie innych części rośliny tytoniowej, niepodlegających wykupowi, w wysokości określonej przez Ministra Skarbu.

Wykup tytoniu.

§ 26. Wykup tytoniu przeprowadzają w okręgach, na które rozciąga się właściwość terytorjalna zakładów uprawy tytoniu — właściwe zakłady, poza temi okręgami — Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego.

Do zakładów, przeprowadzających wykup tytoniu należą:

- a) wyznaczanie i podawanie do wiadomości plantatorów tytoniu terminu i miejsca wykupu tytoniu (stacji wykupu tytoniu),
- b) odbiór tytoniu od plantatorów przy udziale organów technicznych, powołanych do szacowania liści tytoniowych (§ 28), zabezpieczenie liści tytoniowych w okresie pomię-

dzy wydaniem przez eksperta orzeczenia szacunkowego, zakwestjonowanego przez plantatora, a wydaniem nowego orzeczenia przez komisję szacunkową (§ 29), niszczenie tytoniu dostarczonego przez plantatora w wypadkach wskazanych w § 38,

- c) czuwanie nad porządkiem i spokojem przy przeprowadzaniu odbioru tytoniu od plantatorów,
- d) udzielanie organom technicznym, powołanym do szacowania liści tytoniowych, wszelkiej potrzebnej im pomocy,
- e) ustalanie należności, przypadającej plantatorowi za dostarczony tytoń,
- f) przeprowadzanie wszelkich innych czynności, związanych z wykupem tytoniu, prócz zastrzeżonych dla organów technicznych, powołanych do szacowania liści tytoniowych.

§ 27. Wysokość należności, przypadającej plantatorowi za dostarczony tytoń, ustalają zakłady Polskiego Monopolu Tytoniowego, przeprowadzające wykup tytoniu, opierając się, o ile chodzi o ustalenie należności za liście tytoniowe na orzeczeniu szacunkowym, wydanym przez organa techniczne, wymienione w § 28, a ustalającem:

- a) podział dostarczonych przez plantatora liści tytoniowych na materiał użyteczny i nieużyteczny (t. zw. nieużytek tytoniowy) ze wskazaniem wagi materiału nieużytecznego według kategorii tytoniu,
- b) klasyfikację liści tytoniowych użytecznych według wymogów klasyfikacyjnych, określanych przez Ministra Skarbu ze wskazaniem wagi tych liści osobno dla każdej kategorii i klasy tytoniu o odrębnych cenach wykupowych,
- c) wysokość i rodzaj potrąceń, które według zasad określanych przez Ministra Skarbu należy uwzględnić przy obliczaniu należności, przypadającej plantatorowi za liście tytoniowe, zaklasyfikowane do poszczególnych kategorii i klas wykupowych.

§ 28. Organami technicznymi, powołanymi do wydawania orzeczeń szacunkowych, o których mowa w § 27, są eksperci, wyznaczeni przez Dyрекcję Polskiego Monopolu Tytoniowego, a w wypadkach przewidzianych w ustępie piątym § 29 — komisje szacunkowe.

Ekspersi i komisje szacunkowe przy ustalaniu orzeczeń szacunkowych obowiązani są kierować się zasadami klasyfikacyjnymi i normami szacunkowymi, określanymi przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia.

§ 29. Orzeczenia szacunkowe wydają poszczególni eksperci.

Orzeczenie eksperta przedstawia się bezzwłocznie plantatorowi, a w razie nieobecności plantatora — jego zastępcy. Za zastępcę plantatora, uprawnionego do złożenia w imieniu plantatora oświadczeń, przewidzianych w niniejszym paragra-

fie, uważa się osobę, dostarczającą liście tytoniowe w imieniu plantatora i legitymującą się jego dokumentem koncesyjnym.

Jeżeli plantator lub jego zastępca zgadza się z orzeczeniem eksperta, winien zgodę swoją wyrazić bezzwłocznie na przedstawionem mu orzeczeniu, po czem doręcza mu się wtórnik tego orzeczenia.

Orzeczenie eksperta, na które plantator lub jego zastępca wyraził swą zgodę, jest ostateczne.

Jeżeli plantator lub jego zastępca nie zgadza się z orzeczeniem eksperta, lub z jakiegokolwiek powodu odmawia wyrażenia swej zgody na przedstawionem mu orzeczeniu, liście tytoniowe dostarczone przez plantatora poddaje się ponownemu szacunkowi, dokonywanemu przez komisję szacunkową.

Komisja szacunkowa nie jest związana orzeczeniem eksperta i może wydać orzeczenie szacunkowe zarówno korzystniejsze jak i mniej korzystne dla plantatora.

Orzeczenie szacunkowe wydane przez komisję szacunkową jest ostateczne i nie podlega zaskarżeniu.

§ 30. Skład komisji szacunkowej stanowią:

- 1) przewodniczący komisji, wyznaczony na to stanowisko przez Ministra Skarbu;
- 2) rzeczoznawca, powołany przez właściwą terytorjalnie Izbę Rolniczą, a w okręgach nieobjętych działalnością Izb Rolniczych lub w razie niewyznaczenia przez Izby Rolnicze rzeczoznawcy — rzeczoznawca, powołany przez właściwą terytorjalnie wojewódzką władzę administracji ogólnej;
- 3) jeden z ekspertów, wyznaczonych dla danej stacji wykupu tytoniu przez Dyрекcję Polskiego Monopolu Tytoniowego, wybrany przez przewodniczącego komisji szacunkowej.

W poszczególnych orzeczeniach komisji szacunkowej nie może brać udziału ekspert, którego orzeczenie dany plantator zakwestjonował.

Orzeczenia komisji szacunkowej zapadają większością głosów.

Członkowie komisji szacunkowej przy wydawaniu orzeczeń szacunkowych nie są zależni od władz, przez które zostali wyznaczeni.

Członkowie komisji szacunkowej, nie będący pracownikami Polskiego Monopolu Tytoniowego, otrzymują za swe czynności wynagrodzenie w wysokości po 20 złotych dziennie oraz zwrot kosztów przejazdu do miejsc wykupu tytoniu i diety za czas tego przejazdu obliczone według norm, obowiązujących w stosunku do urzędników państwowych VI st. sł.

§ 31. Plantator lub jego zastępca (§ 29) ma prawo być obecnym przy klasyfikowaniu dostarczonych liści tytoniowych.

Przedstawiciel zakładu, przeprowadzającego wykup tytoniu, może usunąć plantatora względnie jego zastępcę z lokalu, w którym odbywa się odbiór tytoniu, jeżeli przez swe nieodpowiednie zachowanie się zakłóca tok pracy przy odbiorze tytoniu.

Usunięcie plantatora względnie jego zastępcy nie przerywa odbioru i szacowania tytoniu dostarczonego przez plantatora.

§ 32. W lokalach, w których odbywa się odbiór i szacowanie tytoniu, powinno być wywieszone w miejscach widocznych i dla plantatorów dostępnych, rozporządzenie Ministra Skarbu, ustalające taryfę wykupu tytoniu wraz z tą taryfą.

§ 33. Zakłady Polskiego Monopoli Tytoniowego przeprowadzające wykup tytoniu obliczają należność, przypadającą plantatorowi za dostarczone liście tytoniowe, biorąc pod uwagę ilości tych liści według poszczególnych kategorii i klas o odrębnych cenach wykupowych według ostatecznego orzeczenia szacunkowego, z uwzględnieniem podanych w tem orzeczeniu wysokości i rodzaju potrąceń oraz przy zastosowaniu cen i zasad określanych przez Ministra Skarbu.

§ 34. Nasiona tytoniowe dostarczone przez plantatora odbiera się i ustala za nie należność, przypadającą plantatorowi, bez udziału organów technicznych, wymienionych w § 28, przy zastosowaniu cen podanych przez Ministra Skarbu i po ustaleniu siły kiełkowania nasienia przez laboratorium wskazane przez Dyрекcję Polskiego Monopoli Tytoniowego.

§ 35. Liście i nasiona tytoniowe uznane za materiał nieużyteczny oraz liście i nasiona tytoniowe, na produkcję których plantator nie posiadał koncesji względnie zezwolenia odbiera się bez żadnego wynagrodzenia.

§ 36. Od decyzji zakładu, przeprowadzającego wykup tytoniu, ustalającej należność za dostarczony tytoń, plantator może wnieść odwołanie do Dyrekcji Polskiego Monopoli Tytoniowego z powodu obliczenia tej należności niezgodnie z ostatecznym orzeczeniem szacunkowym lub nieodpowiednio do cen i zasad określonych przez Ministra Skarbu.

W razie, gdy decyzję taką wydała w I instancji Dyrekcja Polskiego Monopoli Tytoniowego, odwołanie rozstrzyga Minister Skarbu.

Rozstrzygnięcie, zapadłe w II instancji, jest ostateczne w administracyjnym toku instancji.

§ 37. Należność za tytoń, dostarczony przez plantatora wypłaca się plantatorowi bezzwłocznie po ustaleniu tej należności przez zakład przeprowadzający wykup tytoniu.

W razie wniesienia przez plantatora odwołania od decyzji, ustalającej należność za tytoń (§ 36), należność tę wypłaca się dopiero po rozstrzygnięciu odwołania przez Dyrekcję Polskiego Monopoli Tytoniowego względnie Ministra Skarbu.

Plantator, który przyjął należność, ustaloną przez zakład, przeprowadzający wykup tytoniu, nie ma prawa odwołania.

§ 38. Tytoń uznany za materiał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy), oraz tytoń, na którego pro-

dukację plantator nie miał zezwolenia, podlega zniszczeniu, które winno być dokonane w obecności co najmniej dwóch pracowników zakładu, przeprowadzającego wykup, tego samego dnia, w którym tytoń został odebrany.

Plantator ma prawo być obecnym przy zniszczeniu tego tytoniu.

O zniszczeniu tytoniu sporządza się odpowiedni protokół.

Wygasanie i cofanie koncesyj.

§ 39. Koncesje na uprawę tytoniu wygasają:

- a) w razie śmierci plantatora,
- b) gdy przestaje istnieć osoba prawna, której koncesję dano,
- c) w razie pozbycia lub utraty przez plantatora prawa użytkowania gruntu, na którym są uprawiane rośliny tytoniowe,
- d) w razie zrzeczenia się koncesji przez plantatora,
- e) z upływem czasu, na jaki koncesja była nadana.

§ 40. Koncesje na uprawę tytoniu mogą być cofnięte bez wypowiedzenia:

- a) w wypadkach, gdy plantator prowadzi uprawę tytoniu na obszarze mniejszym co najmniej o 20% od obszaru, na który otrzymał koncesję,
- b) w wypadkach, gdy plantator produkuje nasienie tytoniowe lub liście odrostowe, nie uzyskawszy na to osobnego zezwolenia,
- c) w wypadkach, gdy plantator narusza obowiązki, wynikające z postanowień ustępu pierwszego i drugiego § 23 niniejszego rozporządzenia,
- d) w wypadkach skazania plantatora za przestępstwo przewidziane w ustawie karnej skarbowej, popełnione w czasie wykonywania koncesji, na karę pozbawienia wolności lub karę pieniężną, z wyjątkiem kary pieniężnej porządkowej.

Koncesje okresowe ulegają ponadto cofnięciu w razie, gdy plantator nie zastosuje się do ciężącego na nim obowiązku odstąpienia przedsiębiorstwu „Polski Monopol Tytoniowy” całego wyprodukowanego zapasu liści i nasienia tytoniowego.

§ 41. Orzekanie o wygaśnięciu koncesji oraz cofanie koncesji na uprawę tytoniu należy do władz, nadających koncesję.

§ 42. W razie cofnięcia lub wygaśnięcia koncesji, osoby, które te koncesje posiadały, względnie ich następcy prawni, obowiązani są w ciągu dni 14 od doręczenia im decyzji o cofnięciu koncesji, względnie od wygaśnięcia koncesji, zniszczyć posiadane rośliny lub zbiory tytoniowe po zawiadomieniu o mającym nastąpić zniszczeniu co najmniej na 3 dni naprzód organu Polskiego Monopoli Tytoniowego, sprawującego stały dozór nad uprawą tytoniu w danym rejonie.

Plantacje tytoniu, niezniszczone po wygaśnięciu lub cofnięciu koncesji w wyznaczonym terminie, uważane będą za niedozwolone, posiadanie zaś zbiorów tytoniowych w tych warunkach traktowane będzie jako bezprawne posiadanie surowca tytoniowego.

W razie przejścia plantacji lub zbiorów tytoniowych w posiadanie osób, które uzyskają koncesję na dokończenie uprawy tytoniu prowadzonej przez plantatora, nadanie takiej koncesji zwalnia byłych plantatorów, względnie ich następców prawnych od obowiązku, o którym mowa w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

Nadzór nad koncesjonowaną uprawą tytoniu, właściwość władz.

§ 43. Nadzór nad koncesjonowaną uprawą należy do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i podległych jej zakładów uprawy tytoniu.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz zakłady uprawy tytoniu czuwają nad tem, by plantatorzy stosowali się do przepisów, normujących uprawę tytoniu, decydują w sprawach udzielania, cofania i wygasania koncesyj oraz osobnych zezwoleń, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, oraz sprawują czynności kontrolne, potrzebne dla zabezpieczenia całości zbioru tytoniu dla Polskiego Monopolu Tytoniowego.

W zakresie, o którym mowa w ustępie poprzednim, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego i zakłady uprawy tytoniu oraz ich organa działają w charakterze władz względnie organów skarbowych.

Do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i zakładów uprawy tytoniu należy ponadto udzielanie plantatorom instrukcyj technicznych co do prowadzenia uprawy tytoniu.

§ 44. Organa Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i zakładów uprawy tytoniu uprawnione są do wstępu na plantacje tytoniowe oraz do wszystkich budynków, w których tytoń jest przechowywany.

§ 45. Odwołania od decyzji zakładów uprawy tytoniu rozstrzyga Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Odwołania od decyzji Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego rozstrzyga Minister Skarbu.

Rozstrzygnięcie, zapadłe w II instancji, jest ostateczne w administracyjnym toku instancji.

Odwołania należy wnosić za pośrednictwem władzy, która decyzję wydała, w terminie 14 dni, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia decyzji.

Odwołanie wstrzymuje wykonanie decyzji, aż do rozstrzygnięcia odwołania przez władzę wyższej instancji.

§ 46. Ustanawia się następujące zakłady uprawy tytoniu:

1. Zakład Uprawy Tytoniu w Borszczowie,
2. " " " w Jagielnicy,
3. " " " w Monasterzyskach,
4. " " " w Tarnopolu,
5. " " " w Zabłotowie,
6. " " " w Krzemieńcu,
7. " " " w Lublinie,
8. " " " w Grodnie,
9. " " " w Grudziądzu,
10. " " " w Krakowie,
11. " " " w Wodzisławiu.

Terytorjalną właściwość zakładów określa się jak następuje:

a) zakładowi uprawy tytoniu w Borszczowie — podlega **borszczowski** okręg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie tarnopolskiem powiat borszczowski, z wyjątkiem gminy Kapuścińce, wschodnią część powiatu zaleszczyckiego po zachodnie granice gmin Kasperowce, Lesieczniki, Holihłady i Myszków oraz gminy Bosyry, Czarnokoniecka Wola i Kociubinczyki w powiecie kopyczyńskim,

b) zakładowi uprawy tytoniu w Jagielnicy — podlega **jagielnicki** okręg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie tarnopolskiem powiat czortkowski, kopyczyński, z wiatkiem gmin, należących do okręgu borszczowskiego, powiat zaleszczycki — z wyłączeniem wschodniej jego części, należcej do okręgu borszczowskiego, gminy Budzanów, Janów, Kobyłowlaki, Laskowce, Młyniska, Skomorosze, Słobódka Janowska i Wierzbowiec w powiecie trembowelskim oraz gminę Kapuścińce w powiecie borszczowskim,

c) zakładowi uprawy tytoniu w Monasterzyskach — podlega **monasterzyski** okręg uprawy tytoniu, obejmujący:

1) w województwie tarnopolskiem powiaty buczacki i podhajecki,

2) w województwie stanisławowskiem powiat rohatyński i gminy Łuka, Piotrków, Siekierzyn i Uniż w powiecie horodeńskim,

d) zakładowi uprawy tytoniu w Tarnopolu podlega **tarnopolski** okręg uprawy tytoniu, obejmujący powiaty skałacki, tarnopolski, trembowelski z wyjątkiem gmin, włączonych do okręgu jagielnickiego i powiat zbaraski,

e) zakładowi uprawy tytoniu w Zabłotowie — podlega **zabłotowski** okręg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie stanisławowskiem powiat horodeński — z wiatkiem gmin, należących do okręgu monasterzyskiego — i powiaty kołomyjski i śniatyński,

f) zakładowi uprawy tytoniu w Krzemieńcu — podlega **wołyński** okręg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie wołyńskim powiaty krzemieniecki, rówieński i zdołbunowski,

g) zakładowi uprawy tytoniu w Lublinie — podlega **lubelski** okręg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie lubelskiem powiaty chełmski, hrubieszowski, krasnostawski, lubelski, puławski, zamojski, tomaszowski i lubartowski,

h) zakładowi uprawy tytoniu w Grodnie — podlega **grodzieński** okręg uprawy tytoniu, obejmujący

w województwie białostockim powiaty augustowski, grodzieński i wołkowyski,

i) zakładowi uprawy tytoniu w Grudziądzu — podlega pomorski okręg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie pomorskim powiaty chełmiński, grudziądzki, świecki i wąbrzeski,

j) zakładowi uprawy tytoniu w Krakowie — podlega miechowski okręg uprawy tytoniu, obejmujący w województwie kieleckim powiat miechowski,

k) zakładowi uprawy tytoniu w Wodzisławiu — podlega śląski okręg uprawy tytoniu, obejmujący gminę Lubomję w powiecie rybnickim w województwie śląskim.

§ 47. Okręgi, na które rozciąga się właściwość terytorjalna zakładów uprawy tytoniu, podzielone będą przez Dyрекcję Polskiego Monopolu Tytoniowego na rejony, a dla każdego z tych rejonów ustanowiony będzie stały organ zakładu uprawy tytoniu, sprawujący w imieniu właściwego zakładu uprawy tytoniu dozór nad koncesjonowaną uprawą tytoniu w rejonie i udzielający plantatorom wskazówek technicznych co do prowadzenia uprawy.

§ 48. Zarządy gminne obowiązane są wspierać swą pomocą organa Polskiego Monopolu Tytoniowego, dozoruujące uprawę tytoniu, udzielać na ich żądanie asystencji do wykonywania czynności kontroli oraz podawać posiadane informacje w sprawach dotyczących uprawy tytoniu.

Organom zarządów gmin Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wypłacać będzie za każdy dzień asystencji, udzielonej na żądanie organów, dozoruujących uprawę tytoniu, wynagrodzenie w wysokości 5 zł dziennie.

§ 49. Zezwala się na uprawę tytoniu bez koncesji w celach zdobniczo-ogrodniczych następujących odmian rośliny tytoniowej: *Nicotiana affinis* vel *alata*, *Nicotiana glauca*, *Nicotiana silvestris* tudzież *Nicotiana colossea* (*Nicotiana* albo *Lehmannia tomentosa*).

§ 50. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

624.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lipca 1932 r.

o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa

„Polski Monopol Tytoniowy” (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się dołączoną do niniejszego rozporządzenia taryfę wykupu tytoniu krajowego, określającą zasady klasyfikowania i ustalania cen liści tytoniowych, odstępowanych przez plantatorów w myśl obowiązujących przepisów przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy”.

Przy stosowaniu dołączonej taryfy dla ustalenia szacunku i obliczenia należności, przypadającej plantatorowi za dostarczone liście tytoniowe, należy uwzględnić postanowienia §§ 2 — 8 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Taryfa obejmuje liście tytoniowe użyteczne, t. j. nadające się do fabrykacji wyrobów tytoniowych.

Nienadające się do fabrykacji wyrobów tytoniowych liście i części liści tytoniowych zanieczyszczone obcymi domieszkami, niedojrzałe, niesuszone, zniszczone przez choroby, zmarznięte, rażone pleśnią lub w inny sposób zepsute uznaje się za materiał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy).

§ 3. Uszkodzenia mechaniczne liści tytoniowych powodują następujące skutki dla klasyfikacji tych liści:

- liście tytoni wszystkich kategorii zniszczone mechanicznie więcej niż w 1/3 części blaszki listnej klasyfikuje się jako części liści,
- uszkodzenia liści tytoni I i II kategorii, naruszające więcej niż 1/10 części blaszki listnej, nieprzekraczające jednak 1/3 części tej blaszki, powodują obniżenie klasyfikacji o jedną klasę niżej od tej, do której liście klasyfikowałyby się w stanie nieuszkodzonym.

Inne wypadki uszkodzeń mechanicznych liści tytoniowych, poza uszkodzeniami tytoni III kategorii, o których mowa w taryfie, nie powodują żadnych skutków dla klasyfikacji liści.

§ 4. Liście uszkodzone przez choroby na powierzchni nie większej, niż 1/3 część blaszki listnej, klasyfikuje się we wszystkich kategoriach tytoniu o jedną klasę niżej od tej, do której kwalifikowałyby się w stanie zdrowym, najwyżej jednak w klasie trzeciej danej kategorii tytoniu.

Liście uszkodzone przez choroby na powierzchni większej niż 1/3 część, lecz mniejszej od połowy blaszki listnej klasyfikuje się jako części liści. Liście zaś uszkodzone przez choroby na powierzchni większej od połowy blaszki listnej, uznaje się za nieużytek tytoniowy.

§ 5. Liście niedostatecznie wysuszone lub nadmiernie zwilżone po wysuszeniu, lecz przydatne do użytku klasyfikuje się w kategoriach tytoni I, II i III najwyżej w klasie czwartej, a w kategoriach IV i V najwyżej w klasie trzeciej.

Niezależnie od przeprowadzenia klasyfikacji w sposób wyżej podany potrąca się przy obliczaniu